

จากใจ...

ชื่อ-สกุล : นางมยุรี กล้าณรงค์ ประวัติการศึกษา

เภสัชศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ.2520

สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2533

หนังสืออนุมัติเป็นผู้มีความรู้ความชำนาญในการประกอบ
วิชาชีพเภสัชกรรม สาขาการคุ้มครองผู้บริโภค ด้านยาและสุขภาพ
ลงวันที่ 3 กันยายน 2554

ประวัติการทำงาน

17 สิงหาคม 2522

นักวิชาการอาหารและยา 3 สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา

1 กุมภาพันธ์ 2523

เภสัชกร 3 สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรสงคราม

30 กันยายน 2524

เภสัชกร 4 สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรสงคราม

1 ตุลาคม 2527

เภสัชกร 5 สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรสงคราม

16 เมษายน 2531

เภสัชกร 6 สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรสงคราม

15 มีนาคม 2534

เภสัชกร 7 สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรสงคราม

27 พฤศจิกายน 2538

เภสัชกร 8 สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรสงคราม

30 กันยายน 2551

เภสัชกร 9 สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรสงคราม

11 ธันวาคม 2554

เภสัชกรเชี่ยวชาญ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรสงคราม

รางวัลต่างๆที่เคยได้รับ

1. ได้รับคัดเลือกให้เป็นจังหวัดที่มีผลงานการคุ้มครองผู้บริโภคดีเด่น ของเขต 4 ประจำปี 2538
2. ผู้ปฏิบัติงานดีเด่นด้านการป้องกันยาเสพติด จากสำนักงานกฤษฎามนตรี ในปี 2541
3. จังหวัดดีเด่นด้านอาหารปลอดภัย จากนายกรัฐมนตรี ในปี 2547
4. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดดีเด่นในการดำเนินงานสุขภาพอาหาร ส่งเสริมการท่องเที่ยว สนับสนุนเศรษฐกิจไทยอาหารสะอาด รสชาติอร่อย จากกระทรวงสาธารณสุข ในปี 2547
5. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดดีเด่นในการพัฒนาตลาดสดบรรลุเป้าหมาย การใช้เกณฑ์มาตรฐานการด้านกฎหมายเบื้องต้น 13 ข้อครบ 100% จากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข เมื่อ 14 กรกฎาคม 2548
6. ข้าราชการสาธารณสุขดีเด่น จากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรสงคราม ในปี ๒๕๔๘
7. ข้าราชการพลเรือนดีเด่น จากนายกรัฐมนตรี ในปี 2548
8. ข้าราชการพลเรือนยอดเยี่ยม จากจังหวัดสมุทรสงคราม ในปี 2550
9. คนดีศรีสาธารณสุข ของจังหวัดสมุทรสงคราม ประจำปี 2551
- 10.เภสัชกรดีเด่น ประจำปี 2556 สาขาเภสัชกรการคุ้มครองผู้บริโภค

วันวานในดวงใจ

นับตั้งแต่ตัดสินใจเข้ารับราชการ เนื่องจากเคยทำงานเอกชน เป็นติวเตอร์ แล้วรู้สึกไม่ถูกจริต เลยสอบเข้ารับราชการที่สำนักงาน คณะกรรมการอาหารและยา สอบได้ที่ 1 มีสิทธิเลือกสถานที่ทำงาน ก่อน ก็เลือกกองเผยแพร่และควบคุมการโฆษณา (ชื่อในขณะนั้น) สมัยนั้นเงินเดือน 2,050 บาท (สำหรับผู้มีใบประกอบโรคศิลปะ) ทำทางเงินเดือนจะไม่พอกิน อาศัยตอนทำงานเอกชน มีเงินเก็บ อยู่บ้าง ก็พออยู่ได้ ต้องหาทางขยับขยายไปทำงานใกล้บ้าน เลยลองไปถามที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรสงครามดู ว่าเขาจะรับไหม ได้พบกับ นายแพทย์ธนา เอียรการนา ท่านบอกว่า พรุ่งนี้มาทำงานเลยนะ ก็ต้องเรียนท่านว่า หนูต้องไปทำเรื่องขอโอน ย้ายจากกระทรวงก่อนค่ะ เลยได้มาอยู่ที่แม่กลองนี้เป็นปีที่ 36 แล้ว

มาทำงานที่แม่กลอง เป็นเภสัชกรคนแรก ต้องคลำทาง หาหนทางทำงานเอาเอง รับมอบงาน โดยรับมา 1 แพ้ม เป็นทำเนียบ และสำเนาใบอนุญาตขายยา แล้วก็หนังสือ ตำรา กฎหมายต่างๆ วันๆต้องนั่งอ่านแพมย้อนหลังทั้งหมด กฎหมายทุกฉบับ ระเบียบ ที่เกี่ยวข้องทุกอย่าง มาเรียบเรียงสมองว่าต้องทำงานอย่างไร ทำอะไรบ้าง ก่อนนอนต้องคิดทุกคืน ว่าพรุ่งนี้ต้องทำอะไรก่อน อะไรหลัง ต้องทำงานบริหารเวชภัณฑ์ด้วย ซื้อมา เรียงยา จ่ายยา ให้สถานือนามัยทุกแห่ง จ่ายยาให้คลินิกในสำนักงาน ทำบัญชียา พ.ร.บ.อาหารที่ออกใหม่ ต้องตรวจโรงงาน ตรวจร้านยา สารพัด เพราะมีคนเดียว

เป้าประสงค์ในการทำงานคุ้มครองผู้บริโภค

มีคำถามบ่อยมากกว่า งานคุ้มครองผู้บริโภคนะ ทำอะไร ทำไปทำไม แล้วมันเสร็จรึยัง คำตอบที่ตัวเองให้คือ อยากให้ทุกคน ชื้อเป็น ใช้เป็น ไม่โดนหลอกหลวง แล้วจนถึงบัดนี้ บรรลุเป้าประสงค์ หรือยัง จะหยุดทำได้ไหม คำตอบคือ ก็น่าจะบรรลุได้สัก 50% แล้วก็ยังหยุดทำไม่ได้ เพราะสินค้าใหม่ๆ วิธีการขายใหม่ๆ สื่อใหม่ๆ ยังออกมาอยู่เรื่อยๆ จนอาจจะตามไม่ทัน เลยต้องใช้กลาอื่นๆ ที่ไปพูดทุกที่ว่า “อะไรที่ฉลากอ่านไม่ออก หรือไม่มีฉลากที่ให้ข้อมูล เพียงพอ อย่าซื้อมาใช้เด็ดขาด”

งานเยอะขึ้น ท้อบ้างไหม

ไม่เคยกลัวที่จะมีงานทำเยอะ แต่กลัวที่จะไม่มีงานทำมากกว่า เพราะนั่นแสดงว่า คนเค้าเห็นคุณค่าของเรา เห็นฝีมือการทำงาน ของเรา เขาจึงไว้วางใจมอบหมายให้เราทำ

แล้วงานทุกอย่าง หรืองานใหม่ๆที่ไม่เคยทำ จะทำอย่างไร

ตั้งใจ ใช้หลักกฏอภิปา 4 เลย อย่างรังเกียจงานใหม่ เริ่มจาก “ฉันทะ” ก่อน ทำใจให้รักให้ชอบ อยากรู้ว่างานนั้นเป็นอย่างไร ทำแล้วมีประโยชน์อย่างไร ต่อด้วย “จิตตะ” ศึกษาหาความรู้ เกี่ยวกับงานนั้น ว่ามีระเบียบอะไรเกี่ยวข้องบ้าง มีขั้นตอนดำเนินงาน อย่างไร ต้องประสานงานกับใคร ที่ไหนเป็นแหล่งทรัพยากร (คน เงิน ของ) ต้องมี “วิริยะ” พากเพียรไม่ทอดทิ้ง ติดต่อย่ำให้ขาดตอน หมั่นฝึกฝนพัฒนา แล้วก็ “วิมังสา” ใช้ปัญญาหาวิธีการที่จะทำงาน ให้สำเร็จง่ายขึ้น ก็คือการประเมินผลนั่นเอง เทียบกับวิชาการสมัยนี้ ก็คือ PDCA ทำให้ดีที่สุด อย่างตั้งใจ จะได้ไม่ต้องมานั่งแก้ไข แต่ถ้า ทำแล้วมันไม่สำเร็จ ก็กลับมาถามตัวเองวิเคราะห์ดูว่า เราทำสุดกำลัง แล้วหรือยัง เราเตรียมการมาดีแล้วหรือยัง เรามีสถรงไหนที่ต้องเพิ่ม หรือแก้ไขอย่างไรบ้าง เคยนิยามตัวเองว่าเป็นคนขี้เกียจ ไม่ชอบ ทำอะไรซ้ำไปซ้ำมา หรือแก้แล้วแก้อีก จึงต้องตั้งใจทำงานครั้งเดียว ให้ดีไปเลย ทำให้ผลงานมีประสิทธิภาพ คือ ถูกต้อง ทันเวลา และ ประหยัดทรัพยากร

ต้องขอบคุณและดีใจที่ได้ทำราชการ เพราะได้ไปอบรมพัฒนาตัวเอง ให้รู้จักคิด ทำให้เป็น ทำให้ดี ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงตัวเอง จากคนใจร้อนมาก ให้ใจเย็นลง (หน่อยนึง) จากเคยหยิ่งโสว่าชั้นดี ชั้นเก่ง ชั้นสวย ประสบการณ์ที่ได้พบใครต่อใครมากมาย ทำให้เรียนรู้ว่า ความอ่อนน้อมถ่อมตน จะทำให้การประสานงานสำเร็จมากกว่า ผลงานสำเร็จอย่างมีความสุข ยกตัวอย่างง่ายๆ เช่น เราอยากได้ข้อมูลทะเบียนราษฎร์ เราก็ไปอย่างหยิ่งโสเลยว่า นี่ชั้นเป็นหัวหน้าเลขาที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดเชียวนะ ชั้นขอข้อมูลไปทีอาเภอ นายอำเภอก็อนุญาตแล้ว เธอต้องให้ชั้นอย่างด่วนเลย ลองคิดกลับกันว่าเสมือนทีอาเภอเขาอยากฟังไหม เขาอยากทำให้ไหม แต่ถ้าเราลดความหยิ่งลงมา ไปประสานขอ อนุญาตนายอำเภอซะก่อนว่าเราอยากได้ข้อมูลไปทำอะไร ขอให้ท่านอนุญาตให้เสมือนจัดให้ แล้วเราก็ไปติดต่อกับผู้รับผิดชอบ ด้วยทำทีสุภาพยิ้มแย้ม ว่าพี่มาติดต่อขอข้อมูล ซึ่งนายอำเภอ ก็อนุญาตแล้ว และพี่ก็มีแผ่นดิสก์มาให้หนึ่งเพื่อ copy ให้ด้วย (น้องจะได้ไม่ต้องเปลืองทรัพยากร) น้องจะสะดวกจัดการให้ได้ เมื่อไหร่คะ ตอนนี้น้องมีงานด่วนอะไรค้างอยู่หรือเปล่า ที่ไม่ค่อยรีบเท่าไร ถ้างานด่วนของน้องเสร็จ ทำให้พี่ได้ไหม หรือจะให้พี่รอ

ตรงนี้ หรืออีกซักชั่วโมงค่อยกลับมาเอา

ระหว่างรอก็กี่สังเกตไปรอบข้างว่ามีใครทำอะไรบ้าง โดยเฉพาะคนที่เจ็บป่วย มีปัญหาเรื่องการใช้จ่าย เข้าไปแนะนำตัวเลย ว่าพี่เป็นเภสัชกร มีปัญหาการใช้จ่าย มีปัญหาสุขภาพ มีปัญหาเรื่องผลิตภัณฑ์ ถ้าถามได้เลย จะบอกว่าตอนนี้เดินไปไหน ก็มักจะมีคนเข้ามาคุยด้วยเสมอ ถามปัญหาบ้าง เอายามาให้ดูบ้าง ถามเรื่องการบริการของสาธารณสุขบ้าง ไปเที่ยวสวนลั่นจี เขาก็บอกว่าเห็นหน้าพี่บ่อยๆ ทางเคเบิลทีวี (แถมได้ลุ้นจีชะอีก)

งานไม่สำเร็จ แล้วผิดหวังหรือไม่

เมื่อคราวที่ได้รับผิดชอบงานยาเสพติดใหม่ๆ (สมัยนั้นยาบ้ายังระบาดไม่มากเท่าเดี๋ยวนี) ก็วางแผนทำงานทุกด้าน ทั้งป้องกัน บำบัดรักษา เผยแพร่ความรู้ ให้คำปรึกษาทางจิต ทุกกิจกรรมที่ทำได้ ทุกกลุ่มเป้าหมาย คุยกับใครก็เน้นการป้องกันเฝ้าระวัง ยาเสพติด คล้อยหลังมาอีก 2 ปี เอ๊ะทำไมยาเสพติดไม่ลดลงเลย ดูเหมือนว่าจะเพิ่มขึ้นอีกด้วยซ้ำ ก็ปรึกษากับผู้บังคับบัญชาว่า เราทำอะไรผิดไปบ้างรีเปล่า วางแผนไม่ดี ดำเนินการไม่ดี หรือฝีมือเราไม่ถึง ทำไมยาเสพติดไม่ลดลง อาจารย์มีข้อเสนอแนะ

บ้างไหมคะ ได้รับคำตอบว่า ให้ลองคิดกลับกันดูอีกข้างหนึ่ง ว่าถ้าคุณไม่ทำอย่างที่คุณทำมาแล้ว ยาเสพติดมันคงต้องระบาดมากกว่านี้อีกหลายเท่าแน่ๆ

จากใจถึงใจ

เจ้านาย ลูกน้อง เพื่อนร่วมงาน ล้วนเป็นอาจารย์ที่จะฝึกให้เราใช้กลยุทธ์ ที่จะ approach อย่างไร ชักชวนเขา ให้เราทำงาน ได้อย่างสบายใจ กลเม็ดคือ ทาน ปิยวาจา อุตถจริยา และสมานัตตา ลองนึกดูว่า เราอยากได้อะไรจากเขา แต่เราไม่เคยให้อะไรเขาเลย แม้แต่ข้อมูลที่เรามีในมือยังหวงไว้ ไม่ยอมให้ กลัวเขาจะได้หน้า อย่างนี้แล้วจะหวังความร่วมมือจากใคร พุดจาก็ส่อเสียตกระทบ กระเทียบเปรียบเปรย เขาขอข้อมูล ต้องพูดก่อนเลยว่า ทำไม่ ไม่หาเองล่ะ ชั้นมีแต่ไม่ยอมให้ อยากให้เธอเก็บเองบ้าง อย่างนี้ จะไปหวังความร่วมมือจากใคร น้องๆ ออกไปทำงานนอกสถานที่ กลับมาร้องๆ เหนื่อยๆ มาถึงพี่ก็พูดว่า ทำไมกลับมาเอาป่านนี้ พี่รอจะใช้รออยู่ คิดดูสิ น้องจะรักเรามากขึ้นอีกไหม แทนที่จะถามว่า กลับมาเหนื่อยๆ กินน้ำก่อนสิ กินข้าวรึยัง มีปัญหาอะไรไหม ได้ใจอีกเยอะเลย

สอนน้องอยู่เสมอว่า สิ่งใดที่เราเห็นคนอื่นเขาทำ แล้วเรา เห็นว่าดี ก็จำไว้ อีกหน่อยเราโตขึ้นเราก็กทำตามบ้าง แต่อะไรที่เราเห็นว่า ไม่ดีไม่ชอบ โตขึ้นเราก็กอย่าทำ เพราะถึงเวลานั้นจะไม่มีใครคอย มาเตือนเราอีกแล้ว ยึดหลักเมตตา ยิ่งเราโตขึ้นยิ่งต้องใช้ให้มาก ให้เสมอหน้ากัน คนที่ไม่เก่งเราก็กต้องกรุณา สอนเขา อยากให้เขา เก่งขึ้น ดีขึ้น ใครที่เก่งอยู่แล้ว ประสบความสำเร็จก็ต้องมีมูทิตา ชื่นชมเขา ยินดีกับความสำเร็จของเขา แต่ถ้าสุดท้ายเหลือจะทน เซ็นไม่ขึ้น ก็ต้องอุเบกขา ปล่อยเขาไปเถอะ

ในชีวิตนี้ ตั้งใจจะทำ 3 อย่างคือ ทำความดี ไม่ทำความชั่ว และทำจิตใจให้ผ่องแผ้ว

อยากให้น้องๆ ทุกคนเตรียมตัวให้พร้อมอยู่เสมอ สำหรับ เส้นทางชีวิตที่มีการเปลี่ยนแปลง เช่น งานใหม่ๆ ที่เข้ามา การเลื่อน ระดับที่สูงขึ้น ด้วยสุขภาพกาย สุขภาพใจที่ดีพร้อม

